

Harold

twee weken

Harold mag me eigenlijk niets vertellen over zijn werk bij de Mobiele Eenheid, maar hij weet dat niemand dit leest. Ik kan dus met een gerust hart opschrijven dat Harold's hond, Nando, gisteren bij een massale vechtpartij een man gebeten heeft die een vrouwelijke collega van Harold tegen haar hand had getrapt. Nando zelf is tegen zijn borst getrapt door de maat van de vechtersbaas, maar beide raddraaiers zijn gearresteerd. De agente kan waarschijnlijk een week niet werken, maar Nando ligt ontspannen in zijn mand en is volgens Harold klaar om het morgen weer tegen tien dronken vechtersbazen op te nemen.

Nando heeft een schop gehad waarvoor een mens in de ambulance behandeld zou worden, maar dat is niet zielig volgens Harold. Maar als ik een naald prik in de staart van een muis om wat bloed af te nemen, vindt hij dat wél zielig.

"Maar ik doe het volgens de regelen der kunst," zei ik. "De muis heeft er maar heel kort last van en loopt na een paar minuten weer vrolijk in zijn kooi. En als ik jouw theorie over dieren moet geloven, denkt die muis niet aan de volgende prik die gaat komen." Harold zuchtte diep en keek me aan alsof ik te dom was om iets te begrijpen dat de hele wereld wel begreep.

"Het gaat niet om de pijn of om de spanning die het dier voelt, maar om de reden waarvoor je het doet en de manier waarop. Jij pijnigt die muis expres. Ik zal Nando voor geen goud ter wereld zelf schoppen. Het is een crimineel die mijn hond een trap geeft, niet ik." Ik hapte even naar adem. Zei hij nou werkelijk dat ik een crimineel was? Harold zag dat ik mijn hand om mijn lepel klemde en op het punt stond om een kwak rode Thaise soep op zijn favoriete voetbalshirt te gooien.

Harold leunde snel voorover en legde zijn hand op mijn arm met het wapen. "Nee! Nee! Ik weet dat jij geen crimineel bent! Ik snap alleen niet waarom mensen dieren pijn doen als het niet nodig is. Kijk, om een kip te eten moet je hem dood maken." Hij tilde een stukje kippendij uit de pan die nog midden op de tafel stond. "Maar die muis is niet om op te eten, hij geeft geen melk, hij legt geen eieren... En hij vangt geen boeven!" Hij leunde triomfantelijk achterover. Ik moest even mijn zinnen bij elkaar krijgen.

"M-maar het onderzoek met muizen draagt bij aan een betere geneeskunde!" stotterde ik. "Dat weet toch iedereen? En dan is het toch fijn dat de dieren verzorgd en behandeld worden door iemand die van dieren houdt en die een uitgebreide opleiding heeft gehad?" Harold heeft bijna drie jaar over zijn politieopleiding gedaan in dezelfde tijd dat ik mijn opleiding biotechniek deed. We hebben allebei even hard gestudeerd. Hij moest toch begrijpen hoe belangrijk dat was? Alleen heeft Harold ieder jaar opfris- en herhalingscursussen, terwijl ik al meer dan tien jaar werk zonder enige aanvulling (behalve dan wat ik in Biotechniek lees). Ik vreesde dat hij me daarmee nu weer om de oren ging slaan. Maar hij stond op om naar de tv te lopen en Studio Sport op te zetten.

“Onze dierenarts heeft acht jaar gestudeerd voordat hij Nando een inenting mocht geven,” riep hij over zijn schouder. “Hoe lang was de opleiding van een onderzoeker ook alweer voordat hij bij een hond een hersenoperatie mag doen?”

Ik wou zeggen ‘twee weken’ maar ik slikte mijn woorden snel in. Het liefst zou ik Harold door elkaar schudden en hem uitleggen dat hij niet altijd gelijk heeft. Maar als ik eerlijk ben, discussieert hij altijd net zolang door tot hij iets heeft gevonden waarmee hij op een klein puntje zijn gelijk kan halen. En dan loopt hij weg uit de discussie en zegt iets om te laten merken dat hij het alfamannetje is. “Ik neem mijn toetje op de bank, schat.”